

Rose-Marie verkleedde zich en lachte hartelijk, toen zij zich in dat toilet zag; hij lachte mede, liet haar nu zitten op een laag bankje, haar hoofd leunen tegen een schut, de handen gevouwen in den schoot leggen en begon toen over Jansje en haar moeder te spreken. Hij liet haar allerlei bijzonderheden vertellen over haar treurige jeugd, over haar beider samenleven en ondertusschen zat hij met het hoofd op beide handen geleund haar aandachtig te beschouwen.

Meegesleept door zijn belangstelling, blijde haar hart eens te kunnen openen, vertelde zij altijd maar door, en op de meest ongekunstelde wijze sprak haar gelaat met haar woorden mede; lang bleef zij al pratende in de houding, die hij haar had aangegeven, maar toen dikke tranen voor den dag kwamen en zij, om deze af te wisschen, even haar houding wilde veranderen, sprong Frank toe en riep uit:

„Neen, ik bid je! Blijf nu zoo! 't Is prachtig, prachtig!”

Nu begreep zij zijn bedoeling en verbaasde zich er over dat zij zich zoo onnoozel door hem had laten vangen; haar bloed kookte en zij wierp hem een blik toe vol verwijt.

„Mooi, mooi!” riep hij vol verrukking. „Dit is het juist!”

Zij bleef zitten, diep neergeslagen, inwendig wanhopig, de handen op den schoot en Frank werkte voort; dat duurde uren lang.

Eindelijk gaf hij haar verlof op te staan, en met een hartelijkheid, die zij niet van hem gewoon was, nam hij na afloop der zitting haar handen in de zijne, kuste haar en sprak:

„Nu ben je vandaag mijn lief, gehoorzaam vrouwtje geweest; ik heb heerlijk gewerkt en dat heb ik aan jou te danken, aan niemand anders!”

Zij keerde haar gelaat af en ging zonder een woord te spreken naar buiten; haar hart was vol tot brekens toe; verontwaardiging, medelijden, schaamte, wroeging vervulden haar ziel en zij kon er geen uitdrukking aan geven.

„Ik ben hem dank schuldig, ik ben 't verplicht mij door hem als modelpop te laten gebruiken,” mompelde zij.

Het schilderijtje kwam spoedig af en viel waarlijk goed uit. De kunstkooper was er ten minste zeer over tevreden, het was volgens den laatsten smaak en toch voor ieder begrijpelijk; hij stelde het voor zijn winkelkast ten toon en het trok vele kijkers, men kon den trottoir voor den winkel haast niet over zoo vol was het er steeds.

Rose-Marie kwam er langs en bleef een poosje stil staan om het hier in deze vreemde omgeving ook eens te zien.

Zonderling, dat was zij zelf, haar innigste, haar diepste, haar heiligste gevoelens waren tentoongesteld voor onverschilligen, voor spotters; haar man had ze kunstmatig op haar gelaat geroepen om er zijn voordeel mee te doen.

„Wat een zurig gezicht,” hoorde zij een ruwe werkman zeggen.

„Neen, maar 't is beeldig!” zei een freuletje met de mof voor het gelaat.

„Een snoes van een meid,” verklaarde een dandy, „waar die schilder dat model heeft opgedoken?”